

ΠΡΩΤΟΔΙΑΚΟΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Ι.Ν.ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ & ΑΓ.ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΔΙΑΚΟΝΟΣ

Ιούλιος 2018

Έτος 7^ο - Τεύχος 78

Διεύθυνση:

Κοιμ. Θεοτόκου 11
14565 Άγ.Στέφανος

Τηλέφωνο:

210 8141919

Διαδίκτυο:

www.agios-stefanos.gr

email:

graminast@gmail.com

Περιεχόμενα

- A) Τò έργο του Χριστού (Α' μέρος)
- B) Λειτουργική όρολογία (Ε' μέρος)
- Γ) Έρμηνεία του Συμβόλου τής πίστεως (Κ' μέρος)
- Δ) Όσ.Αθανάσιος
- Ε) Άκολουθίες μηνός

Άνακοινώσεις

Τὰ Ένοριακά μας
Παρακλήσια
θά είναι ανοικτά
έκτος άπροόπτου
ώς έξής:

Άγ. Αναργύρου:
κάθε Δευτέρα
7.30-10.30 π.μ.

Άγ. Παρασκευής:
κάθε Παρασκευή
7.30-10.30 π.μ

Άγ. Βαρβάρας:
κάθε Σάββατο
11-12 π.μ.

Άγ. Τριάδος:
κάθε Κυριακή
11-12 π.μ.

Άγ. Δημητρίου:
κάθε Κυριακή
7-10 π.μ

Τò περιοδικό εκδίδεται
κατόπιν ένισχύσεως
εϋσεβοϋς ένορίτου μας,
τόν όποιο
εϋχαριστοϋμε!

Έπιμέλεια-Σύνταξη

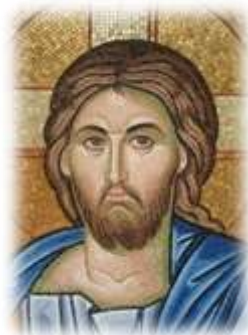
πρωτοπρ.
Χρ. Θ. Θεοδώρου
& Ήλ.Σ.

A) Γνωριμία με την Άγία Γραφή

«Μετά από τήν ανάγνωση τών Γραφών, νά αναγινώσκεις και τούς θείους Πατέρες πού είναι έρμηνευτές τών Γραφών...διότι οί Πατέρες, αναπτύσσοντας τά κρυμμένα νοήματα τών Γραφών φωτίζουν τό νοϋ και κάνουν νά γνωρίζεις εκείνα πού πρίν δέν γνώριζες».

(Άγ.Νικοδήμου τού Αγιορείτου, Συμβουλευτικόν Έγχειρίδιον, σελ.227)

Τò έργο του Χριστού [τά τρία αξιώματά του] (Α' μέρος)

Ό Κύριος μας έχει τρία αξιώματα, τά όποία αναφέρονται στό έργο του για τή σωτηρία του ανθρώπου, όπως παρατηρεί κανείς μελετώντας τή Γραφή και έρμηνεύοντάς την σύμφωνα μέ τούς Πατέρες τής Έκκλησίας. Το έργο του ό Κύριος τό πραγματοποιεί μέ όλη του τή ζωή στή γή και τόν ουρανό δηλαδή από τήν ενανθρώπιση Του μέχρι τήν Ανάληψη Του και τήν καθέδρα Του στα δεξιά του Πατέρα και αυτής τής ανθρώπινης φύσεώς Του.

Έτσι, ό Ίησοϋς Χριστός είναι ΠΡΟΦΗΤΗΣ, δηλαδή διδάσκει και προφητεύει, αλλά και προφητεύεται (στήν Παλαιά Διαθήκη). Ό Χριστός διδάσκει και τό περιεχόμενο τής διδασκαλίας Του θά μπορούσαμε συνοπτικά νά πούμε ότι περιλαμβάνεται στίς προτάσεις: ότι α) Ό Θεός είναι Πνεϋμα και Τριαδικός και, β) ή βασιλεία του Θεού. Ό Χριστός δέν είναι ένας διδάσκαλος όπως οί άλλοι, αλλά ό μοναδικός διδάσκαλος και ή αλήθεια. Ό Χριστός προφητεύει τά μελλοντικά γεγονότα πού αναφέρονται στόν έαυτό Του, στην Έκκλησία Του και στό τέλος του κόσμου.

Ό Ίησοϋς Χριστός είναι ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ. Αρχιερέας ή ιερέας είναι αυτός πού προσφέρει θυσίες στόν Θεό, ό θύτης. Το αξίωμα αυτό για τόν Χριστό περιελάμβανε όλα εκείνα τά όποία έπαθε για χάρη μας και μάλιστα από τή γέννηση Του μέχρι τό τέλος και εξαιρετικά μέ τόν σταυρικό Του θάνατο στόν Γολγοθά. Ό Ίησοϋς Χριστός ως Αρχιερέας δέν θυσιάζει κανέναν άλλο, αλλά τόν έαυτό Του. Είναι συγχρόνως θύτης και θύμα. Ό σταυρικός Του θάνατος είναι ή μεγάλη θυσία πού προεικόνιζαν οί θυσίες τής Παλαιάς Διαθήκης. Η θυσία Του στόν σταυρό κατήργησε όλες τίς θυσίες. Ό Χριστός είναι ό μέγας Αρχιερέας και ή ιερωσύνη Του είναι χωρίς προκάτοχο και χωρίς διάδοχο, δηλαδή είναι αιώνια και μοναδική. Τα άποτελέσματα τής σταυρικής θυσίας του Χριστού είναι ότι: α) δοξάζεται ή ανθρώπινη φύση Του, β) συγχωρούνται οί άμαρτίες τών ανθρώπων, γ) πραγματοποιείται ή υιοθεσία του ανθρώπου από τόν Θεό, δ) ανακαινίζεται ό κόσμος, ε) ό Χριστός γίνεται μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, στ) ό Χριστός συστήνει τό Μυστήριο τής Θείας Εϋχαριστίας.

Ό Χριστός είναι ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Το αξίωμα αυτό περιλαμβάνει τά θαύματα Του γενικά, τήν κάθοδό Του στόν Άδη, τήν Ανάστασή Του από τούς νεκρούς, τήν Ανάληψη Του και καθέδρα στα δεξιά του Πατέρα Του, τήν παγκόσμια κρίση και τήν Δευτέρα παρουσία. Όλα αυτά πραγματοποιήθηκαν και θά πραγματοποιηθούν από τόν Χριστό μέ τήν Παντοδυναμία Του. Ό Χριστός δέν είναι ένας άπλος βασιλιάς, αλλά «ό βασιλεύς τών βασιλευόντων» (Α' Τιμ. στ' 14-15) και ή βασιλεία Του δέν προέρχεται απ' αυτόν τόν κόσμο όπως τό είπε ό Ίδιος: «Η δική μου βασιλεία δέν προέρχεται από αυτόν τόν κόσμο» (Ιωάν. ιη' 36). Γι' αυτό λέμε στό Σύμβολο τής Πίστεως: «και τής βασιλείας Αυτού οϋκ έσται τέλος».

B) Γνωριμία με την Λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας

Λειτουργική ὀρολογία [κατ' ἀλφάβητον λειτουργικὸ λεξικὸ] (Ε' μέρος)

A

Ἀναγνώσματα.

Ἔτσι λέμε κυρίως τὸ «Εὐαγγέλιο» καὶ τὸν «Ἀπόστολο» πού διαβάζονται στὴ Θ. Λειτουργία μετὰ ἀπὸ τὰ εἰσαγωγικά της (δηλαδή, μετὰ ἀπὸ τὴ Μεγάλη Συναπτὴ, τὰ Ἀντίφωνα, τὴ Μικρὴ Εἴσοδο καὶ τὸν Τρισάγιο Ὑμνο).

Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία διαβάζονταν καὶ ἓνα ἢ δύο ἀναγνώσματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ἀργότερα ὁ Ι. Χρυσόστομος μαρτυρεῖ γιὰ τὴ χρῆση τριῶν.

Ἀναγνώστης.

Εἶναι κληρικός καὶ ἀνήκει στὸν κατώτερο κλῆρο. Καθιερώνεται στὸ ἀξίωμά του μὲ χειροθεσία. Ἔργου του εἶναι νὰ διαβάζει τὰ ἀναγνώσματα τῆς λατρείας. Ἡ σπουδαιότητα τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἀναγνώστου φαίνεται ἀπὸ τὴν εὐχὴ πού ἀναγίνωσκε ὁ ἐπίσκοπος κατὰ τὴ χειροθεσία του. Ἡ εὐχὴ αὐτὴ (μεταφρασμένη) εἶναι ἡ ἐξῆς: «Θεὲ αἰώνιε, Ἐσὺ πού εἶσαι πλούσιος σὲ καλωσύνη καὶ εὐσπλαχνία, Ἐσὺ πού ἀποκάλυψες τὴ συγκρότηση τοῦ κόσμου μέσω τῶν ὀργάνων Σου καὶ διαφυλάσσεις τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐκλεκτῶν Σου, Ἐσὺ ὁ Ἰδιος τώρα κοίταξε στὸν δοῦλο Σου πού προσφέρεται νὰ διαβάσει τίς Ἅγιες Γραφές στὸν λαὸ Σου καὶ δῶσε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, Πνεῦμα προφητικό. Ἐσὺ πού ἔκανες σοφὸ τὸν δοῦλο Σου Ἐσδρα, γιὰ νὰ διαβάσει τοὺς νόμους στὸ λαὸ Σου καὶ τώρα πού παρακαλεῖσαι ἀπὸ ἐμᾶς, δῶσε σοφία στὸν δοῦλο Σου καὶ ἀξιώσε τον νὰ ἐκτελέσει ἀνεπίληπτα τὸ ἔργο πού τοῦ ἔχει ἀνατεθεῖ καὶ νὰ φανεῖ ἀξίος γιὰ μεγαλύτερο βαθμὸ μέσω

τοῦ Χριστοῦ, μαζί μὲ τὸν Ὅποιον καὶ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σ' Ἐσένα ἀνήκει ἡ δοξολογία, τιμὴ καὶ σεβασμὸς σιὸς αἰῶνες. Ἀμήν»¹.

Κατὰ τὴ σημερινὴ ἐποχὴ στὴ χειροθεσία τοῦ Ἀναγνώστου ὁ Ἐπίσκοπος σφραγίζει μὲ τὸ χέρι του τὸν χειροθετούμενο καὶ κόβει (κείρει) τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς του σὲ σχῆμα σταυροῦ στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ σφραγισθεὶς ἀναγινώσκει μίαν Ἀποστολικὴν περικοπὴν ἐὰν προορίζεται νὰ εἶναι ἀπλὸς ἀναγνώστης καὶ ἓναν ψαλμὸ ἀπὸ τὸ Ψαλτήριον ἐὰν πρόκειται νὰ γίνῃ ψάλτης. Ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νυμφευθεῖ μετὰ τὴ χειροθεσία του (26^{ος} Ἀποστολικὸς Κανὼνας), ἂν ὅμως τελέσει καὶ δεῦτερο γάμο, ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν ἱερωσύνη. Ἐπίσης, ἀπαγορεύεται νὰ τελέσει γάμο μὲ ἀλλόθρησκῃ ἢ ἑτερόδοξῃ (14^{ος} Καν. Δ' Οἰκ. Συνόδου) καὶ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθεῖ αὐστηρῶς ἠθικὴ ζωὴ (69^{ος} Καν. Μ. Βασιλείου), ἀλλιῶς καθαιρεῖται ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του.

Ἀνάδοχος.

Ἡ λέξις σημαίνει κατ' ἀρχὴν αὐτὸν πού ἀναδέχεται κάτι, αὐτὸν πού ἀναλαμβάνει ὑποχρέωση γιὰ κάτι τὸν ἐγγυητὴ. Στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, ἀνάδοχος εἶναι αὐτὸς πού δέχεται στὴν ἀγκαλιά του ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἱερέα τὸν νεοφώτιστο ὁ ὁποῖος ἀναδύεται ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα τοῦ Βαπτίσματος. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ παλαιὸ κώδικα ἐρμηνεύεται: «Διὰ τοῦτο καὶ ἀνάδοχος λέγεται, ὡς ὅτι ἀναδέχεται αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἁγίας κολυμβήθρας». Στὴ λαϊκὴ γλῶσσα λέγεται «νο(υ)νός». Ὁ θεσμὸς ὅμως, τοῦ ἀναδόχου εἶναι ἀρχαιότατος καὶ

πρὶν ἀκόμη νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ νηπιοβαπτισμὸς, τότε δηλαδή πού ὑπῆρχε ἡ τάξις τῶν Κατηχουμένων καὶ Φωτιζομένων καὶ οἱ πιστοὶ δέχονταν τὰ βάπτισμα σὲ μεγάλη ἡλικία. Ὁ ἀνάδοχος ἀναλάμβανε τὴν εὐθύνη τοῦ νεοφώτιστου μπροστὰ στὴν Ἐκκλησία γιὰ τὴν πνευματικὴ του πρόοδο, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ βάπτισμα μαρτυροῦσε γιὰ τὴν ἀγαθὴν του διάθεσιν καὶ εὐλικρίνειά του. Ἦταν ὁ κηδεμόνας καὶ χειραγωγός, ὄχι μόνον κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κατηχήσεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ βάπτισμα καὶ γενικὰ ἐπιστατοῦσε τὴ ζωὴ του².

Αὐτὰ ἰσχύουν φυσικὰ καὶ σήμερον πού ἐπικρατεῖ ὁ νηπιοβαπτισμὸς. Ὁ ἀνάδοχος κατὰ τὸ Βάπτισμα ὁμολογεῖ πίστη ἀντὶ τοῦ νηπίου καὶ ἀποτάσσεται ἀπὸ τὸν σατανά καὶ συντάσσεται μὲ τὸν Χριστό ὁ βαπτιζόμενος διὰ στόματος τοῦ ἀναδόχου. Ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἀπαγορεύσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλογήν τοῦ ἀναδόχου. Δηλαδή, ἀνάδοχοι δὲν μποροῦν νὰ γίνουσι: 1) τὰ νομικὰ πρόσωπα, 2) οἱ γονεῖς τοῦ βαπτιζομένου, 3) ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος τοῦ βαπτιζομένου ὅταν πρόκειται γιὰ ἐνηλίκους, 4) οἱ μὴ βαπτισμένοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, 5) οἱ αἰρετικοί, 6) οἱ ἀφορισμένοι καὶ ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ οἱ καταδικασμένοι γιὰ βαριά παραπτώματα, τὰ ἀνεύθυνα πρόσωπα δηλ., νήπια, παιδιὰ, διανοητικῶς ἀσθενεῖς κλπ, 8) οἱ μοναχοί, 9) οἱ κληρικοὶ ὅλων τῶν βαθμῶν (Ἐπίσκοποι, Πρεσβύτεροι, Διάκονοι).

Μεταξὺ τοῦ ἀναδόχου καὶ βαπτιζομένου δημιουργεῖται πνευματικὴ συγγένεια καὶ ὑπάρχει κώλυμα γάμου μεταξὺ τους.

¹ Ἀποστ. Πατέρες ΕΠΕ 2, 447

² βλ. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου PG 3, 393

Γ) Πίστη και ζωή

Ἑρμηνεία τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως (Κ')

ξ) «Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον...».

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνήργησε διὰ τῶν Προφητῶν. Οἱ ἐνέργειες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φαίνονται τόσο στὴν Παλαιὰ ὅσο καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ὅλοι οἱ προφῆτες καὶ οἱ Ἅγιοι «ἐνεργοῦνται» ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνηθρόπησε διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ Αὐτὸς στέλλει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Στὴ συνέχεια τὸ Ἅγιον Πνεῦμα «μορφώνει τὸν Χριστὸ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν» καὶ καθιστᾷ τοὺς βαπτιζομένους μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς λέγει ὅτι σὲ ὅλους ἐνεργεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διότι συνέχει καὶ συντηρεῖ τὴν κτίση καὶ δίνει τὰ χαρίσματα. Σὲ αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται στὸν Νόμο τοὺς ὑποδεικνύει τὴν παράβαση τῶν ἐντολῶν καὶ τοὺς φωτίζει γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Σὲ αὐτοὺς ποὺ ζοῦν κατὰ Χριστὸν τοὺς καθιστᾷ υἱοὺς τοῦ Θεοῦ· τοὺς χορηγεῖ σοφία. Ἔτσι, σὲ ὅλους ἐνεργεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀλλὰ διαφόρως. Ἐπομένως τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι «Θεὸς καὶ θεοποιοῦν».

η) «Εἰς μίαν, ἁγίαν,....Ἐκκλησίαν».

Τὸ «Σύμβολο τῆς Πίστεως» εἶναι ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε αἵρεση καταδικάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἔχει ὀλόκληρη τὴν ἀλήθεια, γι αὐτὸ καὶ χρειάστηκε νὰ τεθεῖ τὸ θέμα περὶ τῆς Ἐκκλησίας στὸ «Σύμβολο τῆς Πίστεως». Ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὴν ὁποία γίνεται λόγος, δὲν εἶναι μιὰ ἀφρημένη Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὸ θεανθρώπινο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ δὲ συνδέεται στενῶτα μετὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴν Θεία Εὐχαριστία. Στὴν Ἐκκλησία δὲν ἀνήκουν ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀληθινὴ πίστη (Ὁρθοδοξία) καὶ ἀληθινὴ Εὐχαριστία. Λέγεται αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ νομίσουμε ὅτι εἶναι ὀρθὴ ἡ θεωρία τῶν κλάδων, σύμφωνα με ἀντιλήψεις καὶ ἔχουν ἀποκοπὴ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦν κλάδους ἐνὸς ἐνιαίου δένδρου.

Στοὺς δυτικούς γίνεται διάκριση μεταξὺ «τοῦ ἀληθινοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ», ποὺ εἶναι ὁ ἄρτος τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ τοῦ «τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ», ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία σὰν διοίκηση περισσότερο. Στὴν Ὁρθοδοξία δὲν γίνεται αὐτὴ ἡ διάκριση μεταξὺ μυστικοῦ καὶ ἀληθινοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ μεταξὺ Θείας Εὐχαριστίας καὶ Ἐκκλησίας.

Ἐμεῖς, ὅταν μιλοῦμε γιὰ Ἐκκλησία ἐννοοῦμε τρία πράγματα, τὰ ὁποία εἶναι συνδεδεμένα μεταξὺ τους. Πρῶτον, εἶναι ἡ ἀνθρώπινη σάρκα κατὰ τὴν ὁποία προσέλαβε ὁ Χριστὸς καὶ θέωσε. Δεύτερον, ὁ Ἄρτος καὶ ὁ οἶνος ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ποὺ μεταβλήθηκαν σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Τρίτον, οἱ Ἅγιοι ποὺ εἶναι τὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Δ) Γνωριμία με τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας

Ὁσῖος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, 5 Ιουλίου

Ὁ ὁσῖος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης ἔζησε τὸν 10^ο αἰ. μ.Χ., κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας τοῦ Νικηφόρου Φωκά. Γεννήθηκε στὴν Τραπεζούντα ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια. Ἐμαθε τὰ πρῶτα γράμματα στὴν πατρίδα του καὶ κατόπιν σπούδασε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐπειδὴ ποθοῦσε τὴν ὁδὸ τῆς ἀσκήσεως ἀνεχώρησε στὰ ἐνδότερα τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου ὑποτάχθηκε στὸν φημισμένο Γέροντα Μιχαήλ. Σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα ξεπέρασε στὴν ἀρετὴ ὅλους τοὺς συνασκητὲς του. Γιὰ νὰ μὴν ἐπαινεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πῆρε εὐλογία καὶ ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου καὶ ἐκεῖ ὑποτάχθηκε σὲ Γέροντα, βίωσε τὴν τέλεια ὑπακοὴ καὶ ἔφθασε στὴν ἄκρα ταπείνωση. Μετὰ ἀπὸ θεϊκὴ ἀποκάλυψη ἔκτισε τὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας μετὰ τὴν βοήθεια τοῦ αὐτοκράτορα Νικηφόρου Φωκά. Συγκέντρωσε γύρω του πολλοὺς μαθητὲς τοὺς ὁποίους μύησε στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση καὶ ζωὴ καὶ οἱ ὁποῖοι συνέχισαν τὸ ἔργο του.

Τὸ τέλος του ἦταν μαρτυρικό, ὡς ἐπισφράγισμα, θὰ ἔλεγε κανεὶς, τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας του, ἐπειδὴ μετὰ τὸν τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖο ἔζησε καὶ ἐπολιτεύθη, ὑπῆρξε ἀληθὴς μάρτυρας καὶ ὁμολογητὴς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μαζὶ μετὰ ἕξι μαθητὲς τοῦ ἀνέβηκε στὸν θόλο τοῦ ἱεροῦ Βήματος τοῦ Ναοῦ γιὰ νὰ τὸν κλείσει καὶ νὰ τὸν τελειώσει, ἀλλὰ ὁ θόλος κατέρρευσε καὶ κατεπλάκωσε τὸν ἴδιο καὶ τοὺς μαθητὲς του.

Ὁ βίος τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου, ποὺ περιγράψαμε μετὰ συντομία, μᾶς δίνει τὴν ἀφορμὴ νὰ τονίσουμε ὅτι μέσα στὴν Ἐκκλησία πρέπει νὰ γίνονται ὅλα «εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν», ὅπως τονίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, προκειμένου νὰ ὑπάρξει πνευματικὴ καρποφορία. Δηλαδή, μέσα στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει μιὰ λογικὴ τάξη καὶ σειρὰ ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθεῖται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, προκειμένου νὰ φθάσουν στὸν ἀναμενόμενο σκοπὸ ποὺ εἶναι ἡ κοινωνία μετὰ τὸν Θεό. Αὐτὴν τὴν τάξη ἀκολούθησε καὶ ὁ ὁσῖος Ἀθανάσιος, ὅπως ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Ὑποτάχθηκε σὲ πνευματικὸ πατέρα, φορέα τῆς Ὁρθόδοξου Παραδόσεως, ἔμαθε τὴν ὑπακοὴ καὶ τὴν ταπείνωση, τῶν ὁποίων μητέρα καὶ θυγατέρα εἶναι ἡ καθαρὴ προσευχή, καὶ κατόπιν ἔγινε καὶ ὁ ἴδιος Διδάσκαλος τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἀληθινὸς θεολόγος καὶ γνήσιος διδάσκαλος τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔπαθε καὶ ἔμαθε τὰ θεία, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση ἐμπνευσμένου Γέροντος. Ὅσοι παρακάμπτουν αὐτὴ τὴν τάξη καὶ σειρὰ καὶ βιάζονται νὰ γίνουν διδάσκαλοι χωρὶς πρῶτα νὰ ὑπάρξουν μαθητὲς, νὰ γίνουν Γέροντες, χωρὶς νὰ χρηματίσουν ὑποτακτικοί, αὐτοὶ εἶναι «ὁδηγοὶ τυφλοῦ» καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι «τυφλὸς, τυφλὸν ἐὰν ὀδηγῇ, ἀμφοτέρωτεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται». Καὶ δυστυχῶς σήμερα βλέπουμε ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἀναρριχῶνται σὲ θέσεις καὶ ἀξιώματα μέσα στὴν Ἐκκλησία μετὰ ἀνορθόδοξο τρόπο, χωρὶς νὰ ἔχουν τίς κατάλληλες προϋποθέσεις, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτίζουν ἀντὶ νὰ φωτίζουν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ε) Πρόγραμμα Ἀκολουθιῶν Ἰουλίου 2018

Ἑφ η μέ- ριος	Κυριακή	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο
π. Ἀνδρέας	1 ΚΥΡΙΑΚΗ Ἀγ. Ἀναργύρων Ἐνοριακὸς Ναὸς ἑορτάζον Παρεκκλήσιο Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	2 μ. Ἀγιασμός 8.30 π.μ.					7 Ἀγ. Κυριακῆς Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Ἐσπερινὸς Κυριακῆς 6.30 μ.μ.
π. Χρυσοβαλάντης	8 ΚΥΡΙΑΚΗ Στ' Ματθαίου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	Ἡ ἑνορία μας τελεῖ καθημερινῶς πρωὶ καὶ βράδυ τὶς κάτωθι Ἀκολουθίες: (1) Πρωὶ: (ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἡμέρες ποὺ θὰ τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία) σ τὶς 8:30 π.μ., τὶς Ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν (δηλαδὴ Α', Γ' & ΣΤ' ὥρα). (2) Βράδυ: (ἐκτὸς Κυριακῆς) Ἐνα τέταρτο πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἐσπερινοῦ θὰ τελει- ται ἡ Θ' Ὁρα καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἐσπερινός (τὸν μήνα Ἰούλιο στὶς 7 μ.μ.)		11 Ἀγ. Εὐφημίας Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. *** ΙΕΡΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑ Ἀγ. Παΐσιου 8.30-01.00	12 Ἀγ. Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου		14 Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Ἐσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.
π. Τριαντάφυλλος	15 ΚΥΡΙΑΚΗ Ἀγ. Πατέρων (Δ' Οἰκ. Συν.) Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.		17 Ἀγ. Μαρίνης Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	Οἱ ἐφημέριοι τοῦ Ναοῦ διακονοῦν στὸ Κοιμητήριο κάθε Σάββατο 11-12 π.μ.		20 Προφήτη Ἡλία Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	21 Ἐσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.
π. Ἀνδρέας	22 ΚΥΡΙΑΚΗ Η' Ματθαίου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	Τὸ μυστήριον τῆς ἰ. ἐξομολογήσεως θὰ τελεσθεῖ στὶς 3 & 31 Ἰουλίου ἀπὸ τὶς 10.00 π.μ.		25 Μ. Ἐσπερινός ἑορτάζον Παρεκκλήσιο Ἀγ. Παρασκευῆς 7.00 μ.μ.	26 Ἀγ. Παρασκευῆς ἑορτάζον Παρεκκλήσιο Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	27 Ἀγ. Μεγαλομ. Παντελεήμονος Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	28 Ἐσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.
π. Χρυσοβαλάντης	29 ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' Ματθαίου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	Μελετᾶτε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ ποὺ διανέμεται κάθε Κυριακὴ στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς					

Ὁ τονισμὸς σὲ δέκα ἀπλὰ μαθήματα

Μάθημα 2^ο : Οἱ μονοσύλλαβες λέξεις

Ἴσως τὸ πιὸ ἀσυνήθιστο γιὰ ὅσους ἔμαθαν ἑλληνικὰ στερούμενοι τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα εἶναι τὸ γεγονός ὅτι σχεδὸν ὅλες οἱ λέξεις τονίζονται, ἀκόμα καὶ οἱ μονοσύλλαβες. Οἱ μονοσύλλαβες λέξεις ποὺ δὲν τονίζονται εἶναι οἱ ἐξῆς 14: τὰ ἄρθρα: ὁ, ἡ, οἱ, οἱ κτητικὲς ἀντωνυμίες (ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ οὐσιαστικό): μου, σου, του, τῆς, μας, σας, τους. Προσοχὴ: ὅταν εἶναι προσωπικὲς ἀντωνυμίες (καὶ μπαίνουν πρὶν τὸ ρῆμα) τονίζονται: «ὁ πατέρας μου **μου** εἶπε», «οἱ δάσκαλοι τοὺς **τους** μάθαιναν», «**μαῦς** ἀκοῦνε τὰ παιδιά μας», οἱ προθέσεις ἐκ, ἐν, εἰς, ἐξ, ἡ σύμπτυξη **κι** τοῦ «καί», ἡ πρόθεση ὡς (= σάν). Προσοχὴ: ὁ σύνδεσμος ὡς (= ἕως, μέχρι) τονίζεται.

Ὅλες οἱ ὑπόλοιπες μονοσύλλαβες λέξεις τονίζονται. Ἰδιαιτέρη προσοχὴ θέλουν οἱ ἐξῆς πολὺ συχνὲς μονοσύλλαβες λέξεις: Παίρνουν ὀξεῖα: τὰ ἄρθρα τήν, τό, τόν, τοὺς, τίς, τά, τὰ ἀναφορικὰ ποὺ («ὁ φίλος ποὺ εἶδα») καὶ πῶς («**μου** εἶπες πῶς τὸν εἶδες»), ὁ διαζευκτικὸς σύνδεσμος ἢ, ποὺ καὶ στὸ μονοτονικὸ τονίζεται. Παίρνουν περισπωμένη: τὰ ἄρθρα στήν γενική καὶ στήν δοτική: τοῦ, τῆς, τῶν, τῶ, τῆ, τοῖς, ταῖς (ἡ δοτικὴ ναὶ μὲν δὲν χρησιμοποιεῖται στήν δημοτικὴ ἀλλὰ τὴν βρίσκουμε σὲ πολλὰς ἐκφράσεις ὅπως «Δόξα τῷ Θεῷ», «ἐν πάσῃ περιπτώσει», «ἰδίαις χερσίν», κ.λπ.), τὰ ἐρωτηματικὰ ποὺ («ποὺ μένεις») καὶ πῶς («πῶς σοῦ φαίνεται»), ποὺ καὶ στὸ μονοτονικὸ τονίζονται. Ἐκτὸς αὐτῶν ἔχουμε καὶ πολλὰς μονοσύλλαβες τονιζόμενες λέξεις π.χ.: ἄν, ἄς, βγῶ, διὰ, διός, γειά, γῆ, ἄλτ, βάλς κ.ἄ.